

Publicerad 2008-11-23 14:58 av saraa

Skriven 2/5-07

ett av livets tribelatorer

Jag sprang ut i mörket
med tårarna nerför mina kinder
och pulsen hårt pulserande i mitt huvud
med en bitter blodsmak som brände i mitt svalg

och jag skrek, jag skrek
till universums alla stjärnor
fast jag visste att de inte skulle svara mig.

VARFÖR KAN INTE HAN ÄLSKA MIG?

VARFÖR?

VARFÖR?

VARFÖR?

JAG KOMMER ALDRIG BLI HEL UTAN HONOM!

JAG KOMMER ATT VARA TRASIG FÖRALLTID!

jag sjönk sedan ner på marken
av ren utmattning
och såg upp mot det väldiga himlavalvet

Där var de,
miljontals och åter miljontals blinkande små stjärnor

Hopplösheten sköljde över mig
som en kall flodvåg
jag kippade efter luft

Han var den rätta

bland alla stjärnor
alla människor i hela universum.
Det enda som kunde göra mig hel

Hur skulle jag någonsin kunna hitta någon annan
bland dessa miljontals blinkande ljus
Hur skulle jag ens kunna se någon annan?

Då,
som genom ett mirakel
hörde jag en röst i mitt huvud

"Det finns ingen annan som kan göra dig hel
den förmågan har du bara själv"

Ett lugn sköljde över mig
och lyckan spred sig överallt inom mig
Det kändes som en varm sol
smekte mig inifrån och ut

Tänk att jag hela mitt liv
sökt efter en människa
som skulle göra mig hel
när jag hela tiden bärt på den förmågan alldeles själv

Ett skratt bubblade inom mig
och jag skuttade iväg
ivrig att få uppleva livet
och njuta av paradiset
med alla mina sinnen

Jag vände mig hastigt om
och en stjärna
stark och klar
blinkande till

Stjärnan som var jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren saraa med Poeter.se id #15571 innehar upphovsrätten